

omtrent Halvdelen af Loven tilbage, og hvad denne øvrige Halvdeel angaaer, kan jeg ikke nægte, at det ogsaa forekommer mig, naar man betragter den selvstændigt, at der er adskillige Bemærkninger, som kunne gøres derimod. Saaledes synes det mig lidet heldigt, at den ærede Forslagsstiller ikke har fundet Anledning til at tage Hensyn til de Bemærkninger, der fremkom ved Sagens Behandling ifjor, at der nemlig ved Mulctbestemmelsen saavnes en Regel for, om disse Bøder af indtil 10 Rd. ville være at idømme under en offentlig eller privat Politisag. Der er dernæst et Hensyn, som ikke kan oversees; det vedrører den sidste Deel af Lovforslaget, hvori der siges, at offentlige Myndigheder ikke skulle være berettigede til at gøre nogensomhelst anden Paa- tegning end de i Lyndeloven udtrykkelige foreskrevne. I saa Henseende bestinde vi os i en anden Situation end ifjor; vi have nemlig, siden Forhandlingerne pleiedes her i samme Sag, seet, at der fra to Ministerier er udgaaet Circulairer, hvis Diemed har været at give Regler, sigtende til det samme Maaal, som her skal opnaaes ved den sidste Deel af Lovforslaget. Jeg skal naturligvis erkjende, at en Lov er baade bedre og sikkrere end et ministerielt Circulaire; men i Hovedsagen kan jeg ikke betvivle, at Maalet er naaet og vil blive naaet ad administrativ Veie, og altsaa er Forslaget ikke for Diebliffet af den Grund — og denne Grund var ifjor for flere Medlemmer medvirkende til at ønske Sagen fremmet — paa nogen Maade presserende. Der staaer altsaa kun tilbage en kort Regel, som ogsaa tilbeels lider af Mangel og trænger til Supplering, og med Hensyn til denne troer jeg, at det maa erkjendes, ogsaa af den ærede Forslagsstiller, at Sagen stiller sig noget misligt. Vi gjorde nemlig her ifjor den Erfaring, at der med Hensyn til dette Spørgsmaal hverken var Stemning derfor her i Salen eller hos Regjeringen. Det stillede sig saaledes, at Styrken var omtrent lige, der foresaldt adskillige Afstemninger saavel i dette som i det

andet Thing, hvorved det viste sig, at Anskuelse ikke paa nogen Maade havde grupperet sig stærkere end, at hvad der blev vedtaget den ene Gang, blev forkastet den anden, baade her og i det andet Thing. Der blev ogsaa udtalt fra en heel Deel Sider, at der paa ingen Maade kunde siges at være nogen Trang i Befolkningen til at see saadanne Endringer foretages i en ganske ny Lov, og at man af denne og andre Grunde, hvorpaa man nærmere gik ind, nærede stor Betænelighed ved at indlade sig paa Forslaget. Enten ved disse eller lignende Grunde faldt Sagen i Rigsdagen, efterat der var anvendt ikke ubetydelig Tid, saavel i Folkethinget som i Landsthinget, paa Forhandlinger derom, hvis Udbytte jeg tillader mig at troe, der ikke kan tillægges noget stort Værd. Skulde der imidlertid være Stemning her i Salen for at lade Sagen blive en virkelig alvorlig Behandling til Deel, troer jeg, at det var ønskeligt at denne Forhandling strax gik løs paa det, der maa ansees for Sagens egentlige Kjerne, og jeg vil da tillade mig at give et lille Bidrag til at præcisere de Punkter, hvorefter, under saadanne Omstændigheder, efter min Mening Forhandlingen maa dreie sig.

Der er under Sagens Behandling fremkommet 3 forskjellige Hovedanskuelser, og det er om disse, at Kampen maa staae, hvis der her overhovedet skal være Tale om parlamentarisk Kamp. Den første Anskuelse, som var den meest radicale, og som havde flere Ordførere her i Salen, var den, at det eneste Rigtige vilde være, at man aldeles bortkastede Skudsmaalsbøger og stillede Lyndet frit i dets Næring ligesom enhver anden næringsdrivende Borger. Denne Anskuelse er, som jeg tillod mig at sige, radical. Jeg skulde gjerne følge den, hvis den kunde vente at finde nogen Anklang; men jeg antager, at hvis der var Tale om at stille et saadant Forslag, vilde der for Diebliffet saavel her i Salen som andetsteds, ogsaa fra Regjeringens Standpunkt, reises saa mange vægtige Indsigelser derimod, at jeg for